

„Таки-ж у тім селі трудящий
(Бо всюди сироти — ледащо)
У наймах виріс сирота,
Неначе батькова дитина.

То сьак, то так,
Придбав сірома грошенят,
Одежу справив, жупанину,
Та її відсіль і її відтіль,
На ту сирітську копійчину,
Купив садочок і хатину;
Подякував за хліб, за сіль
І за науку добрим людям,
Та до вдовівни на-виростець
Шелесть за рушниками!
Не торгувались з старостами
(Як те буває меж панами),
Не торгувавсь і пан-отець,
Усім на диво та на чудо!
За три кони звінчав у будень...

„Просохли очи у вдови.
Оттак-то, друже мій, живи, —
То її весело на сьвіті буде,
І буде варт на сьвіті жить,
Як мати-меш кого любить.
Хоч кажуть от-ще що, небоже:
„Себе люби, то її Бог поможе!”
А доведеть-ся умирать?
Здихать над грішними? Ні, небоже!
Любов — Господня благодать!
Люби ж, мій друже, жінку, діток,
Діли з убогим заробіток,
То легше буде її зароблять!
Спочинем трохи, поговорим...
Що? ярина ще не зійшла?”

2. — „Та де та ярина взялась?!
- У мене ще на жито орють.
Оттим-то її ба, що живе
Відколи, дядьку, а не чули;
А може її чули, та забули:
Журнал дрюкують...”